

Vladimír
Šlechta

Bláh
jako sám

POSLEDNÍ VELKOMĚSTO

KNIHA PÁTÁ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

BÍLÁ JAKO SŮL

Copyright © 2023 by Vladimír Šlechta

Cover © 2023 by Tomáš Flak

Map © 2023 by Vladimír Šlechta

Czech Edition © 2023 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-544-1

ISBN PDF: 978-80-7456-545-8

ISBN ePub: 978-80-7456-546-

ISBN Mobi: 978-80-7456-547-2

Vladimír Šlechta

Bílá
jako sůl

Poslední velkoměsto
kniha pátá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2023

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Hraničář

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

*Ostrří ozvěny **

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Projekt Berserkr

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu
2. Kletba
3. Padající Archanděl
4. Ostrov
5. Bílá jako sůl

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

Kapitola první

Odvážné slepé kuře

01

Padal jsem.

Řítil jsem se k planetě zvané Země, jejíž obraz se mi promítal na sklopený štít helmy. Planeta byla uprostřed temná a na okrajích ozářená sluncem.

V tmavé ploše se zničehonic objevila tvář hezké dlouhovlasé dívky. Vypadala jako nějaká nadpozemská bytost. A to ona skutečně byla.

„Ahoj, Gowery,“ řekla líbezným hlasem.

„Agnes?“ zachraptěl jsem.

„Ve chvíli, kdy Niklas aktivoval operační systém záchranné kapsle, jsem se do něj nahrála,“ vysvětlila mi. „Jsem sice mrtvá, jak jsi mi oněhdy netaktně připomněl, můj duch však kráčí dál, hihhi,“ zachichotala se. „Fakticky nejsem ani simulace osobnosti, jak jsi mi rovněž připomněl, ale jen

počítačový program. Dost jednoduchý, snadno se vešel do operačního systému kapsle a ještě tam zůstalo místo.“

„Aha,“ řekl jsem, abych nebyl úplně zticha.

„Operační systém ti chce něco sdělit,“ pokračovala Agnes. „Řeknu to za něj vlastními slovy. Tak tedy: Kapsle použila pomocné trysky a dosáhla díky nim zrychlení dvě celé tři gé, tedy dvacet dva a půl metru za vteřinu. Po třech minutách nabrala dostatečnou rychlost a přidávat nebylo třeba. V této chvíli letíš konstantní rychlostí čtrnácti tisíc šest set kilometrů v hodině. Užívej si klidný let, protože nepotrvá věčně. Po necelých třech hodinách vstoupí kapsle do atmosféry, a to bude kritická část letu. Nechci tě nijak strašit, jen ti vysvětlím, že kapsle musí vniknout do atmosféry hodně zešikma, téměř souběžně se zemským povrchem. Pak začne brzdící manévř způsobený třením vnějšího pláště o atmosféru. Brzdění bude trvat déle než start a přetížení by nemělo přesáhnout hodnotu nula celá pět gé. I tak budeš mít pocit, že visíš hlavou dolů. Až se pak přiblížíš k místu určení, plášť kapsle se rozpadne. Automaticky naváděný padák s pomocným motorkem tě vysadí na místo určení. Nebo se něco pokazí a kapsle tě vysadí úplně jinde. Třeba na jiném kontinentu. Nebo spadneš do oceánu. Nebo shoříš v atmosféře už během brzdícího manévru, to je rychlá smrt, kterou by si přál každý, hihhi,“ zasmála se zvonivě. „Nicméně budeme předpokládat, že kapsle tě vysadí, kam má. Vysvětlím ti, kde to bude. Tentokrát jsme informace neumístili přímo do tvého mozku, jak jsme původně plánovali, protože by to zabralo příliš mnoho času a ten nemáme. Je totiž žádoucí, aby ses na místo určení dostal ještě za tmy. Jistě chápeš proč. Proto tě s informacemi seznámím ústně i s rizikem, že si něco špatně vyložíš či zapomeneš. Takže... jsi připravený? Posloucháš?“

„Poslouchám,“ zachrčel jsem.

„Tvůj bratránek Fridrich Fink vyrazil na schůzku z místa A. Tvá nevlastní sestřenka Jorika Stanková vyrazila z místa B. Místo A známe, je jím sídlo zvané Kaskády, ve kterém se právě teď nachází císařovna Beatrice se svým manželem a dalším doprovodem. Přemístili se tam z císařského paláce, protože Kaskády jsou samy o sobě silně opevněné... Vlastně bych asi měla říkat, že v Kaskádách se nachází císař Heinrich se svou manželkou, pokud však vím, císař abdikoval a suverénní vládkyní je teď císařovna Beatrice. Víم ovšem, že bývalý císař Heinrich chce svou abdikaci anulovat a znovu se tak stane císařem, respektive jím nikdy nepřestal být, avšak nevím, jestli se to už stalo, nebo se to teprve stane. Je to složité. Nejsem si jistá, koho z nich mám jmenovat jako prvního, jestli císaře Heinricha Sibelia, nebo císařovnu Beatrici.“

„Klidně nech na prvním místě naši milovanou císařovnu. Stejně s Heinrichem odjakživa mávala jako s mokrým hadrem. Chtěla jsi mi říct, odkud vyrazila na schůzku Jorika.“

„Ach ano. Místo B, ze kterého se vydala slečna Jorika, neznáme. Podařilo se nám kontaktovat velení armády, ale odmítli se s námi bavit. Zdá se však, že v nejbližších okamžicích zafunguje intervence císařovny Beatrice, která s námi vzorně spolupracuje. Pak získáme číslo na majora Oggerda, promluvíme si přímo s ním a on tě přijde zachránit. Nebo alespoň vyrve nepřátelům tvoji zohavenou mrtvolu a důstojně ji pohřbí, hihhi.“

Odmělcela se. Cítil jsem, že bych měl do vzniklé pauzy něco říct, ale zůstal jsem zticha. Agnes po chvíli pokračovala: „Poskytli bychom ti více informací, avšak přes Bornn přechází roztrhaná dešťová fronta a většina kamerových záznamů neukazuje nic než mraky. Jenom propojujeme to, co kamery nasnímalý občasnými trhlinami. Podle prognózy se však na sklonku dnešní noci vyjasní, takže tě

budeme sledovat. Můžeme ti podávat informace prostřednictvím veřejných telefonů a podpoříme tě, jak jen to bude v našich silách.“

„Díky,“ řekl jsem.

„Respektive tě podpoří Agnes, která zůstala na Coda-e. Nejsem s ní ve spojení, protože kapsle nemá vysílačku. Nebo ji možná má, ale nefunguje. Jsem si však jistá, že na Coda-e zůstala jiná Agnes, která ti bude k dispozici. Možná je to ale ta samá Agnes, jako jsem já. Nemám v tom úplně jasno...“

„Aha...“

„Teď ti vysvětlím, kde tě vysadí záchranná kapsle. Je to rozsáhlá oblast zvaná Městečko, tam mělo chvíli po včerejší půlnoci proběhnout setkání slečny Joriky a pana Fridricha Finka. Mluvím o půlnoci bornnského času, nikoli času na Coda-e. Fakticky se tedy mělo odehrát před čtyřicetimi hodinami. Přesné místo setkání mi není známo, Fridrich měl z veřejného telefonu zatelefonovat na jisté číslo, které už není relevantní. Tam mu měli sdělit číslo na slečnu Joriku, v tu chvíli již ukrytou někde v Městečku. Pak si měli telefonicky dohodnout konkrétní místo osobního setkání.“

„Proč se, kurva a do prdele, museli setkávat tváří v tvář? To se nemohli domluvit po telefonu?“ zachraptěl jsem.

„Takhle to nastrojil Ferdys, vždyť víš,“ vysvětlila mi. „Osobní setkání je vyjádřením dobré vůle a základem budoucí spolupráce, blá blá, blá, Ferdys toho prý nažvanil spoustu, ale tím tě nebudu zatěžovat. Ve skutečnosti však k osobnímu setkání Joriky s Fridrichem nedošlo, protože celá oblast byla obsazena nepřítelem. Pan Fridrich zřejmě padl do zajetí, kdežto slečna Jorika pravděpodobně setrvává v úkrytu. A když mluvím o nepříteli, tak v prvním sledu šli domorodci z Karantény společně s jednotkami Schwarzwaldu. Ti se nedrželi nijak zpátky. Kamery Coda-e

zachytily trhlinami v mracích lokální požáry i výjevy brutálního násilí, které ti nebudu popisovat, protože je brzy uvidíš na vlastní oči. Pochopitelně jen v případě, že tě systém záchranné kapsle vysadí na správném místě. Ve druhém sledu pak do Městečka dorazil Askalon a nastolil jakýs takýs pořádek. S Askalonem se můžeš domluvit, když budeš mluvit jejich řečí. A to ty umíš. Pokud však narazíš na domorodce či na Schwarzwald, mnoho šancí na přežití nemáš. To je ale riziko, které ses rozhodl podstoupit... Avšak jedno po druhém. Nejdřív se musíš ve zdraví dostat na pevnou zem. Nebude to úplně hladké přistání. Měl by sis osvojit takzvaný parakotoul. Předvedu ti ho.“

Tvář zmizela a namísto ní se ve světlém oválu uprostřed temné Země objevila postavička dívky oblečené do vojenské blůzy a dlouhé sukně. Několikrát a z několika úhlů pohledu mi předvedla onen parakotoul, což byl v podstatě kotrmelec, avšak provedený přes rameno. Pak snožmo poskočila a obouruč na mě zamávala.

„Toto jsou všechny informace, které mám k dispozici,“ zavolala hlasem, který zazníval jakoby z dálky. „Teď by ses měl prospat a odpočinout si. Nebo si můžeš pustit nějaký předapokalyptický film, systém záchranné kapsle jich má dostatečnou nabídku.“

„Zkusím se prospat,“ řekl jsem. „To nikdy nezaškodí.“

Postavička zmizela. Na stínítku helmy zůstala jen planeta Země.

02

Zavrtěl jsem se ve stísněném prostoru a uvědomil si, že se začínám klepat zimou. Rychle se tady ochlazovalo. Aby také ne, kapsle si to svištěla prázdným prostorem s teplotou blížící se absolutní nule.

Abych se nějak zabavil, polohlasně jsem si přeříkal vše,

co jsem věděl o takzvaném Městečku. Je to rozsáhlejší a poněkud protáhlá oblast v severozápadní části Bornnu, která navazuje na centrum města a šikmo směřuje k železniční trati. Ulice Městečka se jmenují po rostlinách, například Hargo, pokud si vzpomínáte, bydlel jako kluk v Jasmínové ulici a chodil do školy v Jabloňové. V Městečku najdete především bytové domy, většinou sestavené do obytných bloků. Obytné části se střídají s obchodními centry, sportovišti, parčíky, veřejnými knihovnami a dalšími vzdělávacími i zábavními institucemi.

Po Apokalypse, když se začala populace Bornnu vlivem SMU smrskávat, byly celé části Bornnu opuštěny a ponechány napospas stromům, keřům, sýkorám i veverkám. Městečko zůstalo více než jedno století pusté a prázdné. Před padesáti lety, to už Bornnu pevnou rukou vládl císař Horst Sibelius, se císařská administrativa pokusila obnovit souvislé osídlení a lifrovala tam všechny přistěhovalce, kteří jevili známky civilizovanosti, avšak k zalidnění Městečka jich nikdy nebylo dost.

Možná si vzpomenete, jak to v Městečku vypadalo při našem pátrání po Norrisovi. Já a Hargo jsme procházeli širokými upravenými ulicemi, míjeli jsme jednu opečovávanou zahrádku za druhou, kochali jsme se pohledem na upravené parčíky – a najednou jsme narazili na rozsáhlé území, kde po obou stranách ulice bujela divoká vegetace a střechy neobydlených baráků vykukující ze zeleně byly olepené ptačími hnízdy.

Takže tam se měli před čtyřicetimi hodinami setkat má nevlastní sestřenka Jorika a můj vlastní bratránek Béda Fink jakožto emisaři dvou zneprátených frakcí. Setkání, jak si určitě vzpomínáte, naplánoval Ferdys. Neudělal to z dobré vůle, ale proto, aby mi uškodil, a také pro své pobavení. Zároveň celou záležitost vyžvanil jednomu z velitelů Askalonu a ten se rozhodl, že si na „tyto dva

mladé hříšníky“ pořádně posvítí. Jorika i Béda nakráčeli přímo do pasti.

Do pasti vlastně napochodoval jen Béda. Joriku určitě doprovází Norris a ten se o její bezpečí postará. V Městečku, jen pro připomenutí, prožil Norris divoké dětství a určitě to tam zná jako své boty, ví o každé schovávačce i o každém skrytém průchodu. Pokud jsou teď Norris a Jorika v úkrytu, mají dobrou šanci, že vyvážnou živí, zdraví, nanejvýš jen hladoví, nevyspalí a s pocuchanými nervy. O to hůř je na tom Béda, kterého už čtyřicet hodin někde mlátí, nebo co s ním vlastně dělají.

03

Usnul jsem. Vlastně to asi nebyl spánek, ale ztráta vědomí z podchlazení. Když jsem se probral, už jsem nepocítoval zimu, ale teplíčko. Kapsle vibrovala a drnčela a já jsem si uvědomil, že visím hlavou dolů. Otevřel jsem oči a přes stínítko helmy uviděl slaboučké modravé světlo ozařující vnitřní prostor kapsle.

„Co se děje?“ vyhrkl jsem.

Operační systém kapsle zachytil zvuk, vyhodnotil otázku a odpověděl mi Agnesiným hlasem: „Záchranná kapsle vstoupila do atmosféry. Bude to trochu házet, ale potrvá to jen dvacet nebo třicet minut. To vydržíš. Nic si nedělej z toho, že nevidíš, kam se řítíš, vnější kamera nefunguje, nejspíš ji utrhlo proudění vzduchu. Ničeho se neboj, nehrozí ti žádné zranění, nanejvýš rychlá smrt, hihih.“

V konečcích prstů na rukou i na nohou mi mravenčilo, jak se v nich obnovoval krevní oběh. Vibrace zeslábly, nebo jsem si na ně zvykl. Napadlo mě, že by mi přišel vhod časový údaj.

„Neví někdo, kolik je hodin?“ zeptal jsem se nahlas.

Nic. Žádná odpověď.

Uvědomil jsem si, že v systému kapsle musí být údaj o čase. Nahmatal jsem ovladač, visel na kabelu, který vycházel ze spodní části helmy. Začal jsem s ním manipulovat a na stínítku helmy naskočila různá schémata, především nabídka filmů a seriálů. Po chvíli přecvakávání jsem objevil funkci NASTAVENÍ BUDÍKU. To byl správný směr, protože jestliže mám nastavit budík, tak mi systém prozradí, kolik je hodin. Než jsem začal cvakat kýženým směrem, ozval se ze sluchátek Agnesin hlas: „Blížíme se k cíli. Odhadovaný čas vysazení je pět minut.“

Přestal jsem cvakat ovladačem. Agnes vzápětí zopakovala to co předtím, časový údaj však změnila na tři minuty. Srdce se mi prudce rozbušilo.

Pak to pokračovalo v obdobném duchu. Agnes mě zhruba desetkrát upozornila, že se blížíme k cíli, a dodala i časový údaj, což byly obvykle dvě, tři a v jednom případě i čtyři minuty. Potom se kapsle bez jakéhokoli varování rozprskla na kousky a já se ocitl ve volném prostoru.

Padal jsem. Tentokrát si mě přitahovala gravitace.

Vycházející slunce mě oslnilo, avšak stínítko přilby bleskurychle ztmavlo, takže mi sluneční záře nepoškodila zrak. Prudké škubnutí mě přetočilo, a když jsem se zorientoval, zjistil jsem, že už nevisím hlavou dolů, ale padám nohama napřed. Nahoře nad hlavou jsem uviděl oblouk padáku. Podíval jsem se dolů, stínítko přilby samo od sebe zesvětlalo, a tak jsem poznal, že mě vysadili na správném místě. Kaskády, věžák Panorama, linie průplavu – vše bylo tam, kde mělo být. Dole pode mnou se rozprostírala pravidelná a víceméně pravoúhlá síť ulic Městečka.

Vzápětí jsem zaznamenal, že mě cosi postrkuje určitým směrem. Součástí postroje, do kterého mě nasoukal Niklas, byl zjevně i motorek s vrtulí. Ať jsem se však rozhlížel, jak jsem chtěl, žádnou vrtuli jsem neviděl. Nejspíš byla umístěná za mými zády.

Svižně a hodně zešikma jsem se blížil k široké ulici. Automatický naváděcí systém mě postrkoval podél její osy.

„Nezapomeň na parakotoul, Gowery,“ řekla ze sluchátek Agnes. „Odpoutání za pět, čtyři, tři, dva, jedna. Ted’!“

Úchyty kšírování povolily a já jsem se řítil regulérním volným pádem. Ulice, ve chvíli odpoutání vzdálená nějakých dvacet metrů, se teď blížila opravdu kvapem. Naštěstí jsem byl s padákem spojený jakousi gumou, nebo co to bylo, guma se natahovala a zpomalovala pád. Zhruba půl metru nad zašlým asfaltobetonem jsem zůstal viset nad zemí, zatímco mě padák, vznášejících se stále ve dvaceti metrech, táhl dál. Vteřinu se zdálo, že mě guma zvedne nahoru. Pak se spona na mých zádech uvolnila.

Spadl jsem na povrch ulice z necelého metru. Spíš náhodou, než že bych se o to snažil, jsem provedl jakýs takýs parakotoul.

04

Postavil jsem se na rozklepané nohy a uviděl, že uvolněný padák letí dál. Dokonce se mi zdálo, že stoupá do výše. Tupě jsem ho sledoval, dokud mi nezmizel z dohledu. Pak jsem se rozhlédl.

Ulice byla prázdná a temná. Ve výšce čtvrt kilometru nad zemí, kde se rozprskla kapsle, mě sice oslnilo vycházející slunce, avšak tady se teprve rozednívalo.

Stihl jsem to jen tak tak.

Nejprve jsem se musel zbavit výstroje, tedy řemení a přílby. Na ztuhlých nohách jsem přepajdal k nejbližšímu plotu, za kterým rostly husté keře. Třesoucími se prsty jsem rozepnul spony, vyvlékl se z postroje a hodil jsem ho přes plot až za ty keře. Pak jsem k tomu přidal i přílbu. Když jsem s tím byl hotový, rozhlédl jsem se, abych se ujistil, že

ke mně naklušou nějací nepřátelé, ulice však byla prázdná, mokrá a voněla po dešti. Obloha byla čistounká, jak z ní vítr odfoukal všechny dešťové mraky.

Na několika místech, asi tak na třech, jsem zahlédl odlesky plamenů. Ve svěžím jarním vzduchu jsem začichal pach hořících hadrů i nasládlou vůni spáleného masa. Tohle nevypadalo dobře.

Potřeboval jsem vyhledat nejbližší telefon. Superpočítač orbitálního města na mě dohlížel shora a Agnesiným hlasem mi slíbil, že mi pomůže. Musel jsem se spolehnout na to, že dodrží slib.

V určitou chvíli jsem si uvědomil, že to tady znám. Tohle byla Jahodová ulice. Asi tak před měsícem jsme tudy já a Hargo kráčeli k domu paní učitelky Lustigové.

Šikmo přes ulici jsem zahlédl známou kovanou branku. V šeru jsem to nepřečetl, vzpomněl jsem si však, že na ní visí ozdobné číslo **31** a ještě ozdobnější tabulka ***Evelina Lustigová***. Mimoděčně jsem se tam vydal.

Pak jsem v šeru rozeznal i paní učitelku Lustigovou.

Bývala to, jestli si vzpomínáte, hubená, vysoká a trochu přihrbená žena s drdůlkem a velkými brýlemi, oblečená do... Je vlastně zbytečné mluvit o oblečení, protože teď už žádné neměla. Visela z pouliční lucerny nahá a zavěšená za nohy. Neměla ani vlasy, někdo jí je zapálil a shořely až ke kořínkům.

Jak jsem se blížil, viděl jsem, že má na nahém těle pár temných podlitin, ale žádnou krev. Bylo jasné, co se tady stalo. Vyvlekli ji z domu, strhali z ní šaty, pověsili ji na lucernu za nohy a hlavou dolů. Pak do ní mlátili vším možným a zároveň jí zapálili vlasy. Nejspíš nevydržela naživu dlouho. Pak ji tam nechali viset a šli hledat někoho živého. A mladšího. Paní učitelce Lustigové táhlo na sedmdesátku a byla natolik stará, že ji ani neznásilnili.

Mimoděčně jsem sáhl na její krční tepnu. Nepocítil jsem

nic než ztuhlé maso chladné jako okolní vzduch. Soudě podle rigor mortis tady visela nejméně dvanáct hodin.

Začala se mě zmocňovat panika. Měl jsem chuť rvát a utíkat pryč. Vší silou jsem se ovládl. Na paniku bylo dost času. I na pomstu.

Zkontroloval jsem pistoli, stále jsem ji měl zastrčenou za opaskem. Pokud na mě vyrukují maroděři, budu se mít čím bránit. Pak jsem vykročil Jahodovou ulicí směrem, ve kterém bydlela, jak jsem si matně pamatoval, Hargova maminka. Třeba se jí podařilo přežít. Bylo to emocionální rozhodnutí, prostě jsem měl pocit, že musím zachránit alespoň někoho. Nebo se o to musím alespoň pokusit.

Třeba se mi podaří Hargovu maminku najít a pak ji odvedu do bezpečí. Třeba.

Držel jsem se poblíž plotů, za nimiž se rozkládaly opečovávané zahrádky. Z oken domů, které tam stály, odplývaly cáry kouře, ale většina průčelí byla jen očazovaná. Tyhle baráky postavili v polovině jedenadvacátého století z nejodolnějších a nejvíc nehořlavých materiálů. Když oheň strávil vše, co bylo uvnitř, požáry uhasly samy od sebe.

Svíatání postupovalo. V zahradách křičeli ptáci, slunce osvětlovalo vrcholky stromů. Nastával líbezný květnový den. Míjel jsem další a další nahá těla visící za nohy z populičnických luceren. Brána jedné zahrady měla ozdobné kování ze zahrocených bodců, na které nějací šikulové napíchali hned dva nešťastníky. K tomu byla těla nejružnějším způsobem zohavená. Paní učitelka Lustigová, které jen zapálili vlasy a pak ji umlátili, dopadla ještě dobře.

Obezřetnou chůzí a za neustálého ohlížení se jsem došel na křižovátku. Rozhlédl jsem se. I příčná ulice byla prázdná, samozřejmě až na visící, ležící a napíchaná těla s odřezanými částmi, vyhřezlými vnitřnostmi a popálená ohněm. Někteří z nešťastníků nejspíš umírali celé hodiny,

avšak teď už byli mrtví. Alespoň jsem doufal, že jsou. Nikdo se nehýbal ani nevydával zvuky.

V rozmístění mrtvol byl určitý řád, neležely na hromadách či ve skupinách. Někdo je rozmístil tak, aby rovnoměrně vyplnily celý prostor. Bylo mi jasné, že to takhle zorganizoval Askalon. Domorodci z Karantény by se takovou morbidní estetikou nezabývali.

Panika ustupovala. Nahrazoval ji chladný vztek. To bylo dobré.

Na nároží jsem zahlédl klasickou polootevřenou telefonní budku, došel jsem k ní a nahlédl dovnitř. Někdo se pokusil urvat sluchátko, ale nepodařilo se mu to, a tak ho nechal viset na kabelu obtočeném kovovou spirálou.

Popadl jsem sluchátko a zavěsil ho do vidlice. Telefon okamžitě zazvonil. Zvedl jsem ho: „Jo?“

„Dopadlo to nad očekávání dobře,“ uslyšel jsem Agnesin hlas. „Jsi na místě a ani sis nezlomil při dopadu nohy. Nicméně tvůj přílet neušel pozornosti, někdo zahlédl letící padák a spustil poplach. Ulice právě pročesávají hlídky Askalonu, a jak se zdá, pokoušejí se zmobilizovat i domorodce z Karantény a bojovníky ze Schwarzwaldu. Ti se v uplynulých čtyřadvaceti hodinách vyzuřili a značná část z nich je stále ještě opilá, jenže Askalon je dokáže postavit do latě. Až se to stane, začnou se ulice hemžit marodéry a tvá šance na přežití se přiblíží k nule. Musíš se rozhodnout, co uděláš; jestli utečeš, nebo jestli uskutečníš svůj ženiální plán.“

Vážně řekla *ženiální*. To by skutečná Agnes neudělala. Avšak nechal jsem to bez komentáře.

„Kde jsou hlídky Askalonu?“ zeptal jsem se.

„Jedna míří víceméně k tobě. Když se vydáš Třešňovou ulicí na východ, setkáš se s ní.“

„Třešňovou ulicí?“ zeptal jsem se.

„Stojíš na křižovatce Třešňové a Jahodové.“

„Aha... východ poznám. Slunce právě vychází. Tak já jdu.“

„Hodně štěstí, můj milý Gowery,“ řekla Agnes a já jsem zavěsil.

05

Ze všeho nejdřív jsem se zbavil pistole i munice. Musel jsem si prostě vybrat; buď budu bojovat, nebo žvanit. Můj plán počítal se žvaněním, a kdyby u mě našli zbraň, notabene předapokalyptického walthera s pažbou olepenou záprstními kůstkami, na žádné řečičky by nedošlo.

V telefonní budce ležel na zemi potrhaný a pošlapaný telefonní seznam. Zasunul jsem pod něj jak pistoli, tak zbytek nábojů zabalený ve voskovaném papíře. Nechal jsem si jen Hargův nesmírně ostrý zavírací nožík, který jsem přemístil do náprsní kapsičky saka, do té venkovní, ze které normálně vykukuje kapesníček. Měl jsem na sobě Hargovo utahané sako, jestli si vzpomínáte. V kapsičce, když jsem do ní strkal nožík, jsem našel i ten kapesníček. Povytáhl jsem ho, aby cípkem vykukoval ven.

Pak jsem se vydal Třešňovou ulicí k vycházejícímu slunci.

Jak se říká, odvážnému štěstí přeje. Také se říká, že i slepé kuře najde zrno. A to jsem byl já: odvážné slepé kuře, které se vydalo hledat Bédu Finka.

Dával jsem dobrý pozor, takže jsem uviděl oddíl šesti nebo sedmi mužů, hned když vyšli z další příčné ulice. Zastavil jsem se a oni shodou okolností zabočili ke mně. Zaujal jsem postoj s pokleslými rameny a se svěšenou hlavou, který vyjadřoval hrůzu a zděšení. To mi nedalo mnoho práce. Skutečně jsem byl zděšený.

Volným krokem pochodovali mým směrem. Už zdaleka jsem viděl, že jsou to skutečně askaloňáci. Přes běžné

oblečení si přetáhli prostřížená a přepásaná prostěradla s velkými našitými kříži. V jasném ranním světle jsem rozeznal, že prostěradla nejsou bílá, ale nazelenalá, nejspíš pocházela z vojenských zásob. Vojáci mají totiž zelená i prostěradla. Velké našité kříže měly jednotný tvar, ale různou barvu. Nejvíce křížů bylo žlutohnědých, zahlédl jsem však i modrý a fialový. Barva vyjadřovala vojenskou hodnost.

Nevšimli si mě hned. A když si mě pak přece jen všimli, nijak je to neznervóznilo. Byl jsem vyděšený, neoholený chlápek v utahaném saku a zvalených kalhotách. Stejně však změnili směr a vydali se přímo ke mně. Rozvinuli se do rojnice a pár vojáků na mě za chůze namířilo zbraně, povětšinou repliky Mauseru 98. To jsem však viděl jen koutkem oka, protože jsem usilovně civěl do země. Propletl jsem prsty v jakési nápodobě sepjatých rukou a polohlasně jsem drmolil: „Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku. Na pastvinách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivádí, duši mou občerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své...“

Zastavili se pár kroků ode mě. Týpek s modrým křížem, nejspíš něco jako seržant, přišel ještě blíž a napřáhl ruku, aby do mne šťouchl. Na pár vteřin se zaposlouchal. Pak mu došlo, co říkám.

„Byť by se mi dostalo jít přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť ty se mnou jsi...“ drmolil jsem.

Seržant se otočil k vojákům a houkl v dialektu, kterému jsem nerozuměl. Od rojnice se odlepil prošedivělý pořízek s delšími vlasy a krátkým upraveným plnovousem. Kříž na jeho prostěradle měl fialovou barvu.

„Stojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům,“ drmolil jsem.

„Kdo jsi?“ zeptal se týpek klidným, hlubokým a celkem příjemným hlasem.

Dělal jsem, že o něm nevím. Tupě jsem recitoval: „Pomazáváš olejem hlavy mé, kalich můj naplňuješ, až oplývá. Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého.“

Seržant s modrým křížem počkal, až domluvím. Pak do mě nešetrně strčil: „Templář Arnet se tě na něco ptal, chlapec. Kdo jsi? Odpověz,“ vybídl mě obstojnou bornnskou germánštinou.

Zamžikal jsem, jako bych se právě vytrhl z poblouznění. Rozhlédl jsem se.

„Jen jsem chtěl lepší život pro sebe a pro svou rodinu,“ vyhrkl jsem s přízvukem rodáka z Kielu, který mám dobře nacvičený. „Neposlechl jsem varování a vydal se do Babylonu. Ocitl jsem se v pekle!“

Řeči o pekle nebyly nijak přehnané. I v Třešňové ulici ležely, visely či trčely zohavené mrtvoly.

„Veliký Babylon, matka všeho smilstva a všech ohavností, musí být vypálen do základů,“ řekl templář Arnet laskavě. Stejně jako seržant neměl pušku, ale armádní revolver, repliku Coltu 1911 v pouzdře na opasku.

Příkývl jsem: „Tu přišel jeden z těch sedmi andělů a promluvil ke mně; pojď se mnou, ukážu ti soud nad velikou nevěstkou, se kterou se spustili králové světa... Já,“ zajíkl jsem se, „jsem byl varován, ale nedbal jsem. Chtěl jsem lepší život pro sebe i pro svou rodinu. Vstoupil jsem do Babylonu... provinil jsem se... prohřešil jsem se...“

Zmlkl jsem. Předstíral jsem, že jsem ohromený hrůzou a nemám daleko k mdlobám. Což jsem nemusel předstírat, hrůza byla skutečná.

„Kdes vyslechl slovo boží?“ zeptal se templář Arnet.

„Já...“ zadržel jsem jakoby z posledních sil, „jsem našel knihu. Starou knihu. Svatou knihu. Četl jsem ji znovu a znovu. Při čtení jsem slyšel hlas, ta kniha ke mně promlouvala...! Moji přátelé, známí i blízká rodina mě

pokládali za pošetilce, avšak já nedbal jejich výsměchu. Věděl jsem, že kniha obsahuje čistou pravdu!“ vyhrkl jsem nahlas. Pak jsem opět zadržel: „Poznal jsem pravdu, avšak nedbal jsem... provinil jsem se... prohřešil jsem se...“

Templář Arnet se na mě zkoumavě podíval: „Bůh s tebou má možná své úmysly, člověče. Ušetřil tě, když naši nesvatí spojenci zahájili očistu těchto zkažených ulic. Odvedeme tě do našeho tábora a posléze tě předáme inkvizitorům. Vyslechnou tě a posoudí tvoji víru.“

Kývl k seržantovi. Ten mě zručně prohledal a zkontroloval, co mám u sebe. Nenašel nic podezřelého, dokonce ani Hargův nožík. Schovávačka ve venkovní náprsní kapsičce se ukázala jako úspěšná, samozřejmě k tomu přispěl i zmuchlaný kapesníček a malé rozměry nožíku s čepelí dlouhou nanejvýš pět centimetrů.

Templář Arnet pak zavelel a oddíl Askalonu se rozdělil na dvě nestejně velké skupiny. Seržant a dalších pět vojáků vykročili, aby pokračovali k obchůzce. S templářem Arnetem zůstal jediný voják se žlutohnědým křížem na zeleném přehození. Ten do mě dloubl hlavní mausera, aby mě pobídl k chůzi.

06

Hargo, jestli si vzpomínáte, chodil do školy v Jabloňové ulici. A právě v té si teď Askalon zřídil dočasnou základnu. Nebo spíš jednu z mnoha základen. Každopádně jsme já, templář Arnet a vyčleněný voják došli až tam.

Škola v Jabloňové ulici je rozlehlá dvoupodlažní budova s vysokými okny, jasně žlutou fasádou a červenou střechou a od ostatní zástavby ji oddělují volné pásy s prolezačkami a hřišti. Vystoupali jsme po pěti schodech a vešli do širokých dveří, kterými ve šťastnějších časech

procházely zástupy školních dětí. Minuli jsme askalonského vojáka, který stál nahoře na schodišti ve vzorovém pozoru a s pažbou mausera opřenou o zem. Zamířili jsme do vstupní haly. Krácel jsem s hlavou sklopenou k zemi, přesto jsem přelétl halu pohledem. Byla to velká a vysoká prostora s lomeným schodištěm stoupajícím do patra. Strop podpíraly dva symetricky umístěné sloupy. A proč se vlastně zmiňuji o sloupech? To je jasné; když začne boj na život a na smrt, takové sloupy vám poskytnou spoustu možností ke krytí a taktizování.

Všiml jsem si výzdoby, což byla barevná mozaika lemující jak sloupy, tak většinu přilehlých stěn. Zobrazovala děti, které pod dohledem štíhlých učitelek psaly na školní tabule, četly si v knihách, motyčkami okopávaly záhony a hrály si s míčem. Na to, že školu postavili před více než dvěma stoletími, byly barvy mozaiky neuvěřitelně živé a svěží.

Napravo od vstupních dveří se nacházela kukaň s velkým proskleným oknem, ve které za běžného provozu sedával školník a dozíral, aby se žáci chovali způsobně. Z bočních dveří kukaně byl vyvedený dlouhý kabel, který končil v telefonním aparátu na stole postaveném doprostřed haly. Na stolní desce jsem zahlédl speciální mapu města, takovou, jakou mi onehdy zapůjčil Norris. Nad mapou stál důležitě se tvářící obrýlený šprt, jehož našitý kříž měl tmavozelenou barvu. I tenhle šprt měl opasek s pouzdrem na pistoli, což znamenalo, že je to nižší šarže.

Při našem příchodu se šprt postavil do pozoru, stejně jako čtyři další vojáci se žlutohnědými kříži. Jeden z nich nakrácel k templáři Arnetovi a pozdravil ho tak, že se levou pěstí dotkl pravé strany hrudníku. Vysypal ze sebe hlášení, a když domluvil, vyklonil se přes zábradlí v patře další voják a rovněž se zahlásil. Takže jich tu bylo i s templářem Arnetem a vojcem, který přišel s námi, celkem osm. Plus stráž u vchodu. A nějací další mohli být v patře.

Tenhle počet byl očividně nad mé možnosti. Všechny je Hargovým zavíráčkem neupižlám. Avšak nepropadal jsem trdomyslnosti. Stále jsem mohl dělat to, co dosud, tedy žvanit a sypat ze sebe citáty z Bible. Ve své výtečné paměti jsem jich měl slušnou zásobičku.

07

Templář Arnet kývl hlavou a voják, který přišel s námi, mě postrčil k mozaikou vyzdobené zdi naproti vchodu. Stálo tam několik židlí, zřejmě donesených z kabinetů. Doškobrtal jsem tam a na jednu z nich si kecnul. Ještě jednou jsem se rozhlédl, abych měl o konfiguraci haly co nejdetailnější přehled. Pak jsem zalapal po dechu. U boční stěny, naproti kukani pro dozírajícího školníka, seděl na židli do pasu nahý mládenec. Ruce měl svázané za zády, na žebrech temné skvrny, obličej plný podlitin a z nosu mu visel krvavý hlen. Seděl nachýlený, ramenem se opíral o stěnu a zdálo se, že omdlel. Nebo možná usnul. Na první pohled mi bylo jasné, že je to Běda. Na druhý pohled jsem o tom zapochyboval, protože obličej měl nateklý k nepoznání. Ale byl to on: můj bratranec Bedřich Fink. A já, odvážné slepé kuře, jsem našel své zrno.

Vedle Bědy ležela na podlaze škatule, která vypadala jako baterie. Každopádně z ní vedly kabely zakončené plackami, ze kterých visely zbytky náplastí. Bylo mi jasné, co se tady dělo; nejdřív Bědu profackovali, a když facky nestačily, přilepili mu na žebra elektrody a pouštěli do něj proud. Pokoušeli se z něj vytáhnout pozici Joričina úkrytu a podle toho, že ho tu nechali sedět takřikajíc rozpracovaného, z něj kýženou informaci nedostali. Možná ji ani nevěděl.

Brzy jsem zjistil, že Běda je naživu. Popálená hrud' se

mu mělce zvedala, zaslechl jsem i chrčivé oddechování. Horečně jsem rozmýšlel, co dělat, až to začne. A ono to začne.

Co třeba kuchnout obrýleného šprta a sebrat mu pistoli? Nabízelo se to samo. Šprt civěl do mapy jen pár kroků ode mne. Typově byl stejný jako Hargo, vypadal neškodně a podvyživeně, zdání však může klamat. V Hargově případě klamalo.

Byla tu ale velká neznámá; šprt měl sice pouzdro s pistolí, replikou klasického Coltu 1911, byla však nabitá? U takových týpků nikdy nevíte, jestli nejsou natolik leví, že jim nadřízení raději zabavili munici.

A co třeba kdybych vyřídil nějakého vojcla? Jejich mausery jsou určitě vyčištěné, naolejované a s plnými zásobníky.

Mhm... tak to by asi nešlo. Dva vojclové stáli šikmo přes místnost u templáře Arneta, který je polohlasně, avšak důrazně káral. Zbylí tři se odklidili co nejdál a pokoušeli se být neviditelní, aby kárání nepostihlo i je. Takže tu byly dvě skupinky po třech. Ani jednu trojici bych nedokázal vyřídít dostatečně bleskurychle.

Neměl jsem dobré vyhlídky. I tak jsem z náprsní kapsičky vytáhl kapesník a otíral si s ním pot. Zároveň s kapesníkem jsem vytáhl i nožík a skrýval ho v dlani. Teď už ho stačilo jen otevřít. A použít.

Seděl jsem tam možná deset minut, možná půl hodiny. V takových situacích ztrácíte pojem o čase. Pak zazvonil telefon, který stál, jak už jsem se zmínil, na stole s mapou. Obrýlený šprt zvedl sluchátko, zahlásil se, chvíli poslouchal a potom předpisově houkl na templáře Arneta. Ten se přemístil ke stolu, popadl sluchátko a chvíli se bavil s tím na druhé straně linky. Už jsem jejich alpskému dialektu obstojně rozuměl, jsem přece lingvista, že ano. Pochopil jsem, že jde o helmu. A o postroj.

A pak mi to došlo. Byla to helma a postroj, které jsem za

brzkého úsvitu hodil přes plot do nějaké zahrady. Asi jsem je nehodil dost daleko a hlídka je objevila.

Brýlatý šprt zaznamenal do mapy polohu nálezu. Pak ji dlouhým pravítkem spojil s jiným bodem, což byl, jak jsem se dověděl, směr padáku unášeného větrem.

Templář Arnet položil sluchátko do vidlice. Zadíval se na mapu. Pak se zadíval na mě. Rázem mu bylo jasné, že nejsem náhodný kolemjdoucí, ale parašutista, po kterém pátrají.

Byl jsem v prdeli. Totálně v prdeli.

Než však stačil templář Arnet cokoli říct, znovu zazvonil telefon. Ruku měl stále položenou na sluchátko, tak ho zvedl a mechanicky se zahlásil: „Templář Arnet!“ Chvilí poslouchal a pak mu spadla brada.

„Major Oggerd?“ vyhrkl. „**Ten** Oggerd...? Poslouchejte mě dobře, majore! **To já vás** žádám o kapitulaci! Ne vy mě, ale já vás, rozumíte? Když se vzdáte, zajistím vám i vašim mužům čestné zacházení...“

Pak mu došlo, že ztrácí čas. Praštil sluchátkem do vidlice. Podíval se na podřízené a křikl: „Poplach! Vojíne Wernere! Vyjděte ven a dvakrát vystřelte do vzduchu, ať jsou ostatní varováni.“

Znovu zvedl sluchátko. Na otáčecím číselníku začal vytáčet číslo. To už jsem byl v pohybu.

Stůl s rozloženou mapou stál pár kroků od mé židle. Překonat vzdálenost mi nezabralo ani půl vteřiny. Templář Arnet, zaneprázdněný myšlenkami na Oggerdův telefonát, se po mně stačil jen ohlédnout. Ostří Hargova nožiku mu hladce prošlo hrtanem, aniž zasáhlo některou z tepen. Pootočil jsem se, švihl pravicí a sekl jsem obrýleného šprta, který tam stál jako solný sloup, což je jen tak mimochodem pěkné biblické přirovnání. Tentokrát jsem si dal záležet více a přetnul mu krční tepnu. Krev vystříkla na dva metry daleko a pokropila rozloženou mapu.

Obrátil jsem se zpátky k templáři Arnetovi, který se držel za hrdlo. Pořád stál na nohou, a tak mi nečinilo potíže vytáhnout mu z pouzdra pistoli. Zručně jsem natáhl závěr a **prásk-prásk-prásk-prásk**, vypálil jsem po dvojici vojáků, kteří postávali u východových dveří. Zaznamenal jsem pár zásahů.

Zatím to šlo dobře. Avšak od okamžiku, kdy jsem zahájil útok, uběhly tři nebo čtyři vteřiny, moment překvapení pominul a značná část mých protivníků byla stále ještě živá a nezraněná. Intuitivně jsem zaznamenal, že rumplují klikami závěrů a zasouvají patrony do nábojových komor.

Dvakrát jsem vypálil nahoru na schodiště, kde se přes zábradlí vyklonil voják, aby se podíval, co se děje dole. Nezasáhl jsem, ale donutil jsem ho, aby se stáhl.

Obrýlený šprt se v mezičase svalil na kachlíkovou podlahu a ležel v kaluži vlastní krve. Templář Arnet, držící se za hrdlo, pořád stál na nohách. Tím mi usnadnil, abych mu z kapsičky na holstru vytáhl náhradní zásobník. Na znamení díky jsem ho spodkem pažby jeho vlastní pistole praštil do zátylku. Křuplo to, byl jsem však ohlušený střelbou, a tak jsem to spíše ucítil, než uslyšel.

Skokem jsem se přemístil za bližší sloup. Právě včas. Pod vysokým stropem zaburácela palba z mauserů.

Vojáci – a dole zbyli už jenom dva – vystřelili třikrát či čtyřikrát, než jim došlo, že plýtvají náboji. Hbitě jsem přebil pistoli, i když zásobník nebyl ještě úplně prázdný. To je trik, který jsem si osvojil. Někteří chytřejší protivníci počítají výstřely a takhle je donutíte, aby se přepočítali.

Zásobník jsem hodil kolem levé strany sloupu ke dveřím. Vojáci si toho samozřejmě všimli a znovu zahájili palbu. Vyklonil jsem se na opačné straně a zahájil palbu. **Prásk-prásk-prásk-prásk!** Dva vojáci, kteří před čtvrtinou dostali od templáře Arneta sprdunk, to teď schytali naplno. To už se do haly vrátil i voják Werner, kterého

templář Arnet poslal ven, aby vypálil dva varovné výstřely. Vyděšeně se rozhlížel a snažil se zjistit, co se děje. Zasáhl jsem ho do prsou a on padl na obličej.

Strážný u vchodu nakoukl za Wernerem. Také jsem po něm střelil, avšak minul jsem a on se stáhl zpátky. Pak jsem ještě, jak už se stávalo tradicí, dvakrát vystřelil nahoru na schodiště. Ani tentokrát jsem vykukujícího vojáka nezasáhl.

Nezdržoval jsem se počítáním výstřelů, i tak jsem věděl, že pistole začíná být poněkud prázdná. Proto jsem vyrazil zpoza sloupu k východovým dveřím. Jeden z vojáků, kteří tam leželi, zvedl hlaveň mausera a vystřelil. Minul. Také jsem po něm střelil a také jsem ho minul. Pokoušel se zarumplovat klikou a zasunout do komory další náboj, avšak nedařilo se mu to.

Vojín Werner ležel u vchodu na obličej, střelil jsem ho sice jen jednou, avšak čistě a do srdce. Popadl jsem jeho mausera a zarumploval klikou vyhadzovače nábojnic. S nelibostí jsem zaznamenal, že ze závěru nevyhlédla prázdná hilzna, ale ostrý náboj. Zbytečně jsem se připravil o výstřel.

Jedno křídlo vchodových dveří zůstávalo otevřené. Odrazil jsem se a co nejnižším kotrmelcem jimi proskočil ven. S dlouhou a těžkou puškou to nebylo snadné, ale podařilo se. Venkovní strážný po mně vystřelil, avšak kulka neškodně prosvítila nad mým kutálejícím se tělem.

Venku bylo, jestli si vzpomínáte, pár nizoučkových schodů přizpůsobených pro malé dětské nožičky. Otloukl jsem si o ně žebra, žádné však neprasklo. Dole pod schodištěm jsem zaujal jakýs takýs střelecký poklek a vypálil. Pažba mě kopl do ramene, důležité však bylo, že jsem strážného střelil do prsou. I tentokrát to byla čistá a přímo ukázková rána. Strážný padl jako pytel brambor a skutálel se dolů pod schody, tedy tam, kde já už jsem byl. Sáhl jsem do

sumky na jeho opasku, vytáhl pásek s náboji a přebil ukořistěného mausera. Teď jsem měl k dispozici pět jistých výstřelů. Další tři pásky s náboji jsem si nacpal do kapsy saka.

Promptně jsem se vrátil do haly. Převážná část zasažených vojáků jevila známky života a ten, který po mně vystřelil, se stále ještě potýkal s klikou vyhazovače nábojnic. Jednoho po druhém jsem zblízka střelil do hlavy. Možná to vypadá jako nemístná brutalita, ale pokud jste v podobných situacích přespříliš humánní, obvykle to skončí tak, že vás umírající nepřítel trefí odspodu do břicha. Tomu jsem právě zabránil.

Znovu jsem nabil mausera a rozhlédl se. Hala byla zbavená nepřátel, avšak nahore v patře zůstával bližší nezjištěný počet vojáků. To, že přestali vykukovat přes zábradlí, neznamenal, že vzali nohy na ramena. Nejspíš ani neměli kudy utéct, leda by vyskákali z oken, a ta byla dost vysoko.

Všiml jsem si, že Béda, ramenem doposud nalepený ke zdi, otevřel oči, ožil a napřímil se na židli.

„Gowery?“ vyhrkl česky. „Co tady děláš?“

Spíše jsem mu odezíral ze rtů, než že bych ho zaslechl. Hala byla naštěstí dost vysoká, takže mi zvuk výstřelů nepotrhal ušní bubínky. I tak jsem měl uši zalehlé a písalo mi v nich.

Bokem, abych měl přehled o schodišti, jsem se vydal k Bédovi. Cestou jsem udělal zastávku u stolu s mapami, obrýlený šprt tam ležel v kaluži krve, nehýbal se a v mezichase nejspíš vykrvácel. Templář Arnet se také nehýbal, zřejmě jsem mu úderem do týlu prolomil obratel. Shýbl jsem se a sebral ze země Hargův nožík – naštěstí neležel přímo v krvavé louži, ale pár centimetrů od jejího okraje. Teprve pak jsem se přemístil k Bédovi a přeřezal mu pouta. Svázali ho elektrickým kabelem, se kterým si nožík snadno poradil.

Čekal jsem, že se sesype na zem, on se však nejspíše postavil, i když se při tom opíral o zeď.

„Myslel jsem, že jsi nahore na Codě3,“ zachraptěl. Zalehlýma ušima jsem to slyšel jako ševlení.

„Není to Coda3, ale Coda-e,“ vysvětlil jsem mu, jako by na tom záleželo. „Na konci není trojka, ale epsilon.“

„Proč tam nejsi?“

„Vrátil jsem se. Ferdys mi vysvětlil, že vás chce nalákat do pasti a vydat Askalonu. Pokusil jsem se to vyřídit telefonicky, ale už bylo pozdě. Tak mi nezbylo než se vydat na cestu v záchranný kapsli. Ještě jedna jim zbývala. Jediná a poslední.“

„Aha...“

„Nevíš, kolik je nahore vojáků?“

„Dva.“

„Jsi si jistej?“

„Jo. Jsou tam dva. Kromě toho je tam dvacet místních obyvatel, který Askalon drží jako zajatce. Většinou ženský a děti.“

Zvenčí zazněl vzdálený zvuk. Znělo to jako zapraskání salvy z mušket. Malíčkem jsem si prošťoural levé ucho, aby mi v něm odlehlo. Prvotní salvu následovalo několik osamělých výstřelů a pak další salva.

„Co je to tam za střelení?“ hlesl Béda. Stále se opíral o zeď, do půl těla nahý a se spáleninami na žebrech. Na kalhotách měl v rozkroku tmavší skvrnu, jak se pomočil. Zdál se být klidný a rozvázný, já jsem však věděl, že je v šoku.

„Podle zvuků je to klasická taktika mušketýrskéjch oddílů,“ vysvětlil jsem mu. „Na bojiště dorazil Oggerd. Jeho vojáci teď rozemelou Askalon do karbanátků.“

„Major Oggerd? Tvůj kámoš? Co ten tady dělá?“

„Prostě tady je. Abysme se dočkali jeho slavného vítězství, musíme se vypořádat s těma dvěma nahore. Zvládneš střilet z pistole?“

„Střílet asi jo, ale se schodama do patra budu mít problém.“

„Stačí, když budeš střílet. Seženu ti kvér.“

Obezřetně jsem se přemístil k obrylenému šprtovi. Příhodně ležel na boku a pouzdro s pistolí zůstalo ušetřené krvavé záplavy. Vytáhl jsem mu pistolí a už podle váhy jsem poznal, že je nabitá. Natáhl jsem závěr.

„Otevři pusu!“ houkl jsem na Bědu. Sám jsem ji také otevřel. S otevřenými ústy je to lepší pro vaše ušní bubínky.

Zkusmo jsem vystřelil nahoru nad schodiště. Prásklo to, ve zdi se objevil menší kráter a odlétla omítka.

Přemístil jsem se k Bédovi a podal mu pistolí. „Až ti řeknu, párkrát vystřelíš tamhle úplně nahoru. Je to šikmo a kulka se možná odrazí dovnitř.“

„Nezasáhne někoho ze zajatců?“ zapochyboval Běda.

„To už musíme risknout. Vystřelíš dvakrát nebo třikrát a pak počkáš na další pokyn. Rozumíš? Zvládneš to?“

„Radši si na to sednu...“

„Tak si sedni.“

Běda se posadil zpátky na židli.

„Čekej na pokyn,“ zopakoval jsem. „Ale kdyby tam nahore někdo vystrčil hlavu, střílej.“

Neřekl nic, jen přikývl.

Přemístil jsem se k patě schodiště. Pomaloučku a potichoučku, s pažbou mausera založenou do ramene, jsem stoupal vzhůru. Nic se nedělo.

Schodiště bylo třikrát zalomené. Když jsem pak stanul před posledním ohybem, zastavil jsem se a česky křikl: „Střílej!“

Běda odzdola třikrát vystřelil, ze stěny se v chuchvalcích rozstříkoval prach z omítky i červených cihel. Nepoznal jsem, jestli se kulky odrážejí. Stejně na tom nezáleželo.

Po posledním výstřelu jsem asi tak vteřinu počkal a pak

jsem vyrazil. Bleskurychle jsem vyběhl do patra a vpadl do chodby, která se táhla ke třídám i kabinetům. Pět metrů od paty schodiště stál askalonský voják se žlutohnědým křížem na světle zeleném hábitu. Pušku držel levicí, pravačkou si z očí vytíral prach. Byla to od něj instinktivní reakce a také chyba. Poslední v jeho životě. Stiskl jsem spoušť a prostřelil mu hlavu.

Vpadl jsem do nejbližší třídy. Dveře byly otevřené dokořán, a tak jsem věděl, kam mám jít. Střed třídy byl vyprázdněný, školní lavice i dětské židličky odstrkali ke stěnám. Na podlaze sedělo těch zhruba dvacet zajatců, o kterých mluvil Béda.

„Kde je druhej voják?“ křikl jsem v germánštině.

Dva či tři se přizvedli a ukázali do kouta. Podíval jsem se pozorněji a uviděl askalonského vojáčka, seděl v koutě, ruce měl položené na kolenou a hlavu na rukou. To, co se odehrálo venku, tedy masivní povražďení civilních obyvatel, jím otrásl natolik, že se sesypal.

Došel jsem k němu a sebral jeho mausera opřeného o stěnu. Zauvažoval jsem, jestli nemám vojáčka popadnout za rameno a odtáhnout dolů. Pak jsem ho nechal být. Nemohl jsem se starat o každé zatoulané štěně.

Obrátil jsem se k zajatcům. To už jsem viděl, že se opravdu jedná o mladé ženy a děti. Matky objímaly potomky, sourozenci se objímali navzájem, všichni byli vystrašení až na půdu.

„Zůstaňte tady a držte hlavy dole,“ řekl jsem jim. „Záchrana je na cestě.“

„To, co je slyšet zvenku, jsou císařští mušketýři?“ zeptal se plešatý stařík s bílým nakrouceným knírem, který se k ženám a dětem přifařil jakousi náhodou.

„Zní to tak,“ přisvědčil jsem.

„Mušketa je stejně nejlepší,“ přikývl. „Prach a kule stojí pár šušňů. Tyhle ty nový patróny jsou drahý jako svině.“

Nevyvracel jsem mu to. Po schodech jsem sešel dolů do haly. Béda už zase stál na nohou, a když zahlédl pohyb, zvedl pistoli a zamířil na mě.

„Dej to dolů,“ řekl jsem a on to udělal.

„Mám pochcaný kalhoty,“ řekl nadšeně. „Už to skoro uschlo. Radši se poohlídnu, kde mám košili a boty.“

Dva ukořistěné mausery, které jsem přinesl shora, jsem opřel o stěnu. Třetí jsem nabil plným páskem nábojů.

„Na to, že tě čtyřiaadvacet hodin mlátili a pouštěli do tebe elektriku, jsi docela svěží,“ podotkl jsem.

„Nerad o tom mluvím,“ zakřenil se Béda, „ale sehrál jsem jim pořádněj hysterák. Ječel jsem, brečel jsem, prosil jsem. Měl jsem strach, že mi pustí elektriku do koulí. To bych jim pak vyklopil všechno. Ale neudělali to.“

„Co bys jim vyklopil?“

„No přece, kde je Jorika.“

„Tys to celou dobu věděl?“

„Jo. Mluvil jsem s ní telefonem a dala mi adresu. Měl jsem tam namířeno, když mě chytili.“

„Aha... takže Jorika se pořád někde schovává.“

„Nejspíš,“ přikývl Béda. „Já jsem ji každopádně nevyzradil.“

„Je mi divný, že je zastavil pláč a prosby,“ podotkl jsem.

„Furt jsem se odvolával na Ježíše Krista a na Panenku Marii,“ vysvětlil mi Béda pyšně. „Asi to zabralo.“

„Na Ježíše Krista a Pannu Marii?“ vyhrkl jsem užasle. „Ty vole, Bédo, to je pro askaloňáky rouhání! Ježíš Kristus je pro ně falešnej prorok!“

„Že by?“ podivil se. „Měl jsem za to, že v Askalonu žijou samý náboženský fanatici, kteří berou Bibli doslova.“

„Taky že jo,“ přikývl jsem. „Jenže oni z Bible odstříhli Novej zákon a prohlásili ho za podvrh rouhačů. Řídí se jen Starým zákonem. Teď mám na mysli Starej zákon v původní, necenzurovaný podobě.“

„Proč mají na hábitech ty kříže?“ namítl Běda celkem rozumně. „Ježíš Kristus byl přece ukřižovanej, to vím jistě... Nebo byl ukřižovanej ještě nějakej jinej jejich svatej? Třeba Mojžíš?“

„Asi v tom nemají úplně jasno,“ řekl jsem v rozpacích.

„To ty v tom nemáš jasno, ty vole!“ zakřenil se Běda. „Ježíš Kristus na ně zabral, ne že ne! Ode dneška je to můj oblíbenej svatej!“

Poznámky a komentáře (sepsala Philippa)

Apokalypsa

O Apokalypse můžeme s jistotou říci tři věci: kdy se odehrála, proč se jí říká Apokalypsa a co bylo její bezprostřední příčinou.

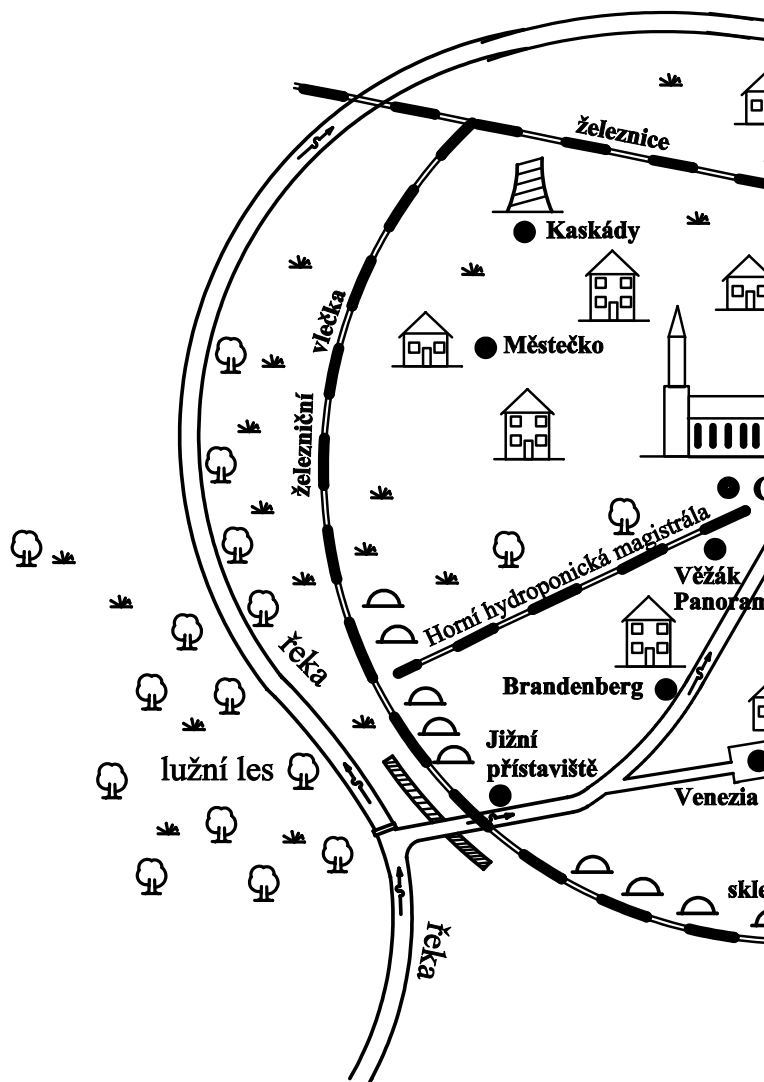
Takže zaprvé: Apokalypsa se odehrála v roce 2072 původního evropského letopočtu. To je nezpochybnitelný fakt.

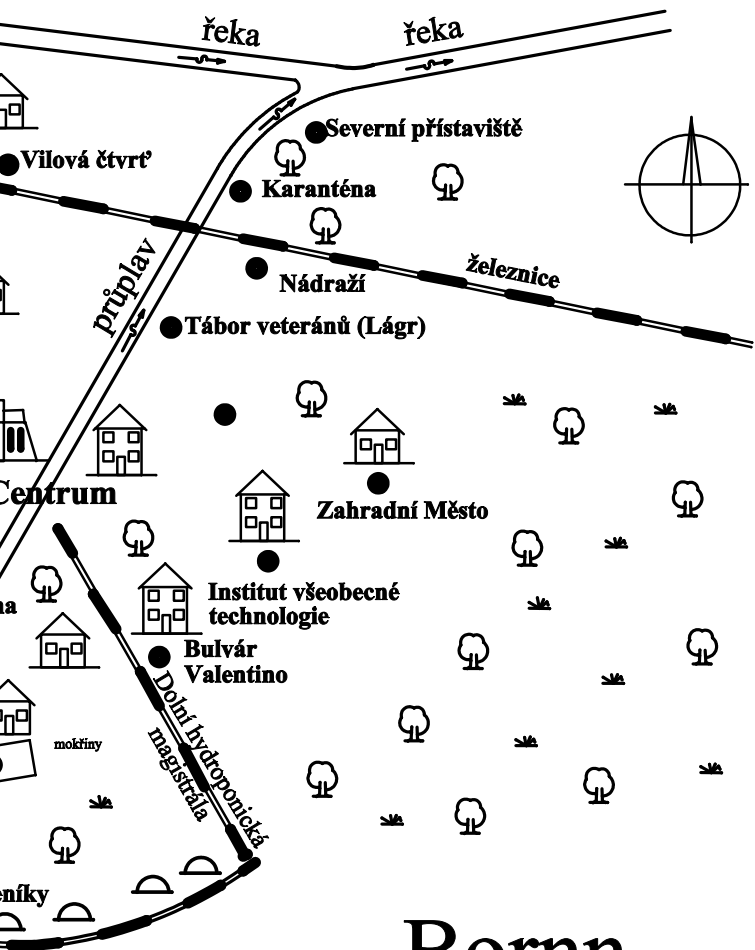
*Zadruhé: slovo **Apokalypsa**, jak mě upozornil Gowery, pochází z Bible. Je to událost, při které Bůh, nakrknutý hříšností lidstva, smete toto lidstvo z povrchu planety a udělá to obzvláště spektakulárním způsobem zahrnujícím ohnivý déšť, vyvřelou lávu, pohyby zemských desek a vlny tsunami. My ateisté na božský zásah nevěříme, ale mohu vám nabídnout definici, která mi připadá výstižná: **Apokalypsa je katastrofa, kterou si lidstvo zavinilo samo vlastním břídlstvím, zpupností a všetečností.***

Táta měl možnost sledovat Apokalypsu z vysoké oběžné dráhy, ale neví, co se tam dole přesně dělo. Bylo to, jak říká, několikadenní kataklyzma, a když pak skončilo, Evropa už nebyla k poznání. Tedy ta část Evropy, kterou zabírají kamery Codaε. Co se stalo na jiných místech planety, o tom nemá táta nejmenší ponětí. Ani o tom nejsou žádné zprávy, protože pár minut poté, co Apokalypsa začala, byla zničena

veškerá komunikace, a to jak moderní digitální, tak analogová probíhající po telefonních kabelech. Na některých místech Evropy se později podařilo obnovit lokální informační síť, ty se však už nikdy nespojily do globálního internetu, jak tomu bývalo dříve. Nevíme, co se stalo s Asií, Afrikou, Amerikou či Antarktidou, o Austrálii nemluvě.

A teď k příčinám. Táta říká, že situace už nazrála. Chronických příčin bylo hodně, avšak poslední kapkou, či spíše jiskřičkou v prachárně, bylo zmizení Měsíce. Víte, o čem mluvím? Zemi dříve obíhal přirozený satelit zvaný Měsíc. A ten jednoho dne zmizel. Či spíše během několika málo dnů. O téhle události ví táta první i poslední, byl totiž docela blízko, když se to stalo. Je to však komplikovaná historka, která by zabrala celou samostatnou knihu, a proto se spokojíme s konstatováním; z oblohy zmizel Měsíc a začala Apokalypsa.

Bornn

Kapitola druhá

Armáda Svobodného Orgonu

01

Zatímco jsme mluvili, Béda objevil odhozené boty i ponožky a začal se obouvat. Pak jsme mlčeli. Já jsem hlídal vchodové dveře a Béda se namáhavě soukal do košile, která tam ležela vedle bot.

Zazvonil telefon. Přiblížil jsem se ke stolu s mapou z té strany, kde bylo nejméně rozlité krve. Zvedl jsem sluchátko: „Jo?“

„Gowery?“ zajásala ze sluchátka Agnes. „Jsi živý? Živý, zdravý a veselé mysli?“

„Jo,“ řekl jsem. „Jo a jo. Dokonce jsem našel Bédu. Ten je taky živej a do jistý míry i zdravěj, i když v pořádným šoku.“

„Takže se to podařilo,“ řekla Agnes jásavě.

„Podařilo se to. Máš moje nehynoucí díky.“

„Asi nemáš čas si mnou popovídat,“ řekla dychtivě.

„Obávám se, že jsem trošku zaneprázdněnej. Musím mířit puškou na dveře a dávat při tom pozor, abych neodprásknul někoho, kdo mi jde na pomoc... O čem si chceš povídat?“

„Něco se změnilo. Už nejsem mluvčí. Jsem to jenom já.“

„Tomu nerozumím. Skrže tebe ke mně přece promlouvá Supervizor. Nebo ne?“

„Už nepromlouvá. Teď mluvím sama za sebe.“

„To je divný.“

„Ráda bych to s tebou prodiskutovala, ale nespěchá to. Můžeš mi někdy zavolat?“

„Určitě. Na jaký číslo?“

„Předčíslí na Coda-e je nula a čtyři osmičky. Pak vytočíš čtyři jedničky na Kodeka a ten už tě přepojí. Stejným způsobem můžeš zatelefonovat i svým přátelům. Zavoláš mi?“

„Spolehni se. Brnknu ti, jak jen to bude možný.“

„Blíží se k tobě přátelé, tak si dej pozor a nestřílej na ně. Je ale možné, že do dveří vrazí některý z prchajících nepřátel, tak si dej pozor i na to. Situace není úplně přehledná. Loučím se a zavolej mi.“

Ve sluchátku to cvaklo a Agnes byla pryč.

„S kým jsi to mluvil?“ zeptal se Běda,

„S umělou inteligencí orbitálního města,“ vysvětlil jsem mu, i když to nebyla pravda. Umělá intelligence se jmenovala Kodek a nad Kodekem stál takzvaný Supervizor, což byl, jak se obecně soudilo, digitalizovaný Odillo Tischler. Pokud už ke mně skrže Agnes nepromlouvá Odillo, tak... kdo vlastně?

„Co budeme dělat?“ zeptal se Běda.

„Počkáme na Oggerda a přidáme se k němu.“

s vodou a nějaké konzervy. Napil se a naházal do sebe pár lžic fazolí. Mezi kousáním a polykáním mi sdělil, že ho askaloňáci nechali o hladu a poslední jídlo měl před zhruba třiceti hodinami. Šok odezníval a energie z něj viditelně vyprchávala. Nedojedl ani celý obsah piksly, v kukani pro školníka si kecl do křesílka a usnul. Já jsem samozřejmě zůstal bdělý, hlídal jsem venkovní dveře a snažil se nevnímat bzučení much, které se v rojích usazovaly na mrtvých tělech.

Zvenku někdo zahalekal: „Hej, Finku, jsi tam?“

„Jo,“ křikl jsem v odpověď. „Kdo se ptá?“

„Vojáci Svobodného Orgonu. Pojď ven, chceme odsud zmizet co nejdřív.“

„Nahoře v patře jsou civilisti,“ křikl jsem. „Musíme je odsud odvést. Taky je tu pár mauserů, který by se vám mohly hodit.“

„Tak jo,“ ozvalo se zvenku. „Jdu dovnitř, tak to do mě nenašij.“

Otevřeným dveřním křídlem vstoupil hubený týpek oblečený do obvyklé směsi opraných montérek a vybledlých maskáčů, neoholený, připlešatělý a věkem těsně před čtyřicítkou. Na předloktí měl novoučkou pásku s bílým pruhem uprostřed a červenými pruhy po stranách. To jsou, jak jsem se onehdy zmínil, barvy Orgonu. V ruce držel staříčkový kalašnikov se zkráceným zásobníkem.

Vykročil jsem mu vstříc a nabídl mu pravici: „Já jsem Gowery.“

Potrásal mi s ní. „Bruno. Já tě znám. Byl jsem u toho, když jste odlítali tím letadlem...“

Teprve teď si všiml mrtvol poházených po vstupní hale. „No teda,“ vyhrkl, „váženě se umíš ohánět... Kde jsou ti civilové, o kterých jsi mluvil?“

„V patře.“

„Nažeň je dolů. Vezmeme je s sebou.“

Přešel jsem ke schodišti a houkl nahoru: „Hej, vy tam! Odcházíme! Kdo chce, může jít s námi.“

Nahoře na schodišti se zahemžilo pár postav. Plešatý a kníratý stařík křikl: „Kam jdeme?“

„Kam jdeme?“ zeptal jsem se Bruna.

„Do Kaskád,“ odpověděl. Předal jsem to nahoru.

„Do Kaskád?“ zahalekal stařeček potěšeně. „To si nechám líbit.“

Bruno přivolal pár dalších vojáků Svobodného Orgonu, aby posbírali poházené zbraně a odepnuli mrtvým askaloňákům opasky s nábojovými brašničkami. Pak použil telefon a zavolal na ústředí. Tam mu sdělili další pokyny a já jsem vyrozuměl, že nepřátelé se stáhli a Oggerdův oddíl má volný průchod.

Došel jsem do kukaně školníka a zatřásl Bédovým ramenem: „Vstávej, odcházíme.“ Zamžoural a já jsem ho postavil na nohy.

O chvílku později už jsme byli venku na ulici: Já, Béda, desítko vojáků Svobodného Orgonu a nějakých dvacet obyvatel Městečka. Mnohem později jsem si uvědomil, že někdo chybí: askalonský vojáček, který seděl nahoře v patře. Nevím, co se s ním stalo. Možná ho zajatci v mezičase uškrtili. Nebo ho tam později našli askaloňáci a popravili ho za zbabělost. A možná tam seděl tak dlouho, dokud neumřel žízni.

03

Měl jsem spoustu práce s podpíráním Bédy, který sotva pletl nohama, a úplně jsem zapomněl na pistoli s pažbou olepenou lidskými záprstními kůstkami. Zůstala pod telefonním seznamem na křižovatce Třešňové a Jahodové ulice a já jsem se pro ni nevrátil. A když jsem si pak vzpomněl, nelitoval jsem, že jsem o ni přišel. Stejně se do ní

špatně sháněla munice. Až budu potřebovat zbraň, obstarám si Colt 1911.

Postupovali jsme ulicemi Městečka, civilisté šli v protáhlém houfu uprostřed, vojáci se drželi na bocích, nechávali si rozestupy, zbraně měli připravené a každý si hlídal svou stranu. Z dálky jsem slyšel sporadickou střelbu, která však postupně utichala. V určitou chvíli jsem z boční ulice zaslechl hlasitou výzvu zesílenou megafonem: „Jsme vojáci Svobodného Orgonu! Vyzýváme obyvatele Městečka, aby se k nám připojili! Odvedeme vás do bezpečí!“ Megafon to několikrát zopakoval a pak zmlkl. Až do konce cesty jsem už žádnou výzvu nezaslechl.

Po pár kilometrech jsme se připojili k pomalejší skupině vojáků i civilistů, kteří vedli několik naložených koní. Zahlédl jsem tam známé postavy a pobídl jsem Bědu k rychlejší chůzi. Vojáci, kteří houfek s koňmi doprovázeli, se po mně nerudně ohlíželi, ale poznali mě, a tak mě nechali přijít blíž. Připojil jsem se k Jaine Fuchs zvané také Ajna, která šla v samém středu skupiny žen a dětí. Norrisova manželka Elfri, která se jí držela po boku, mě poznala a uvolnila mi místo. Norrisův bratr Peter, podmračený pořízek se špatně srostlým obočím, mi kývl na pozdrav. Bylo mi jasné, že civilisté doprovázející Ajnu jsou rodiny Petera a Pavla Norrisových. Před dvěma týdny jsme je já a Oggerd zachránili v severním přístavišti, jestli si vzpomínáte.

„Ahoj, Ajno,“ řekl jsem.

Teprve teď se na mě podívala.

„Gowery?“ vyhrkla. „Tak přece ses vrátil?“

Měla na sobě vysloveně ženské oblečení, modrou halenu a tmavou sukni dlouhou až na zem. Vlasy si zavinula do jakési šedomodré textilie. Pohubla, avšak vyzařovalo z ní odhodlání matky, která pro své dítě udělá první i poslední. Velkým, pestře vzorovaným šátkem si k tělu připevnila

malou Olivii, Oggerdovu dcerušku, ze které byl vidět akorát obličejík s legračně našpulenými rtíky. Na hlavu jí nasadili velká ochranná sluchátka, taková, jaká používají například soustružníci.

„Vrátil jsem se kvůli tady tomu zmetkovi,“ přizvedl jsem rameno pajdajícího Bědy. „Jinak bych se seshora nehnul. Bylo mi tam dobře.“

„Hargo tam prej zůstal.“

„Jo, zůstal,“ přikývl jsem. „Nechtěl by se vrátit, ani kdyby to bylo možný. Celý to orbitální monstrum jako by postavili přímo pro něj.“

„Někdy mi to musíš povyprávět.“

„Jasně. Jak se má malá?“

„Celkem dobře. Pije, spí, roste a... kaká. Což je v tuhle chvíli problém. Pořád se přesunujeme a není čas vyprat plínky.“

„Šestinedělí jste řádně zakončili?“

Zdálo se, že v duchu počítá. „Skoro,“ řekla po odmlce. „Ale jo, šestinedělí už budeme mít za sebou.“

„Proč jsi jí nasadila ty sluchátka?“

„Kvůli střelení všude kolem, to je snad jasný, ne?“

04

Měl jsem s Bédou docela dost práce, začali jsme se opožďovat, a tak jsem hovor s Ajnou ukončil. Nějakou dobu jsme pak šlapali opuštěnými ulicemi Městečka, tady už nebyly stopy po požárech ani tu neležely či nevisely mrtvoly. Slunce stoupalo po obloze a květnový den začínal být horký. Zmocňovala se mě únava.

Někdo mi zničehonic zatřásl ramenem. Ohlédl jsem se, byla to Jorika. Oči měla zarudlé nevyspáním, tváře nepřírozeně naducané a červené. Příliš červené na to, aby to byla známka dobrého zdraví. Po boku jí šlapal podmračený

Norris, oblečený do staré, olivově zelené polní uniformy, byť poněkud uválené. Paul Norris, vzpomínáte si? Voják z Ajnina speciálního oddílu, který se později stal Ajniným osobním strážcem a pak, když situace pořádně zhoustla, Ajnu popadl a ukryl ji v severním přístavišti u svého bratra Petera.

„Co mu je?“ zeptala se Jorika a ukázala na Bědu.

„Askaloňáci ho pořádně zmlátili. Taky do něj pouštěli elektriku. Půl druhého dne mu nedali nic k jídlu a moc toho nenaspal. Nemá žádný vnitřní zranění a zuby mu zůstaly všechny. Jeho genitálie jsou taky v pořádku, pokud se ptáš na tohle. Potřebuje se najíst a vyspat.“

„Mhm,“ zahučela. Chvilí mlčela a pak se zeptala: „On jim neřekl, kde jsme?“

„Prej ne.“

„Vždyť to věděl! Proč jim to neřekl?“

„Prostě to neřekl.“

„Už jsme se nestačili přemístit. Doufala jsem, že ho zabijou dřív, než jim to vyžvaní.“

„Chytili ho, mučili, a on nic nevyžvanil.“

„To bych do něj neřekla... myslela jsem si, že mě nenávidí... mě i celou moji rodinu... že pro nás chce jen to nejhorší... a on takhle... neřekl jim o mně.“

„Proč máš tak červený tvářičky?“ zeptal jsem se.

„Venku vraždili místní obyvatele a já jim chtěla jít na pomoc. Norris mi sebral pistoli a nafackoval mi. Fackoval mě tak dlouho, dokud jsem to nevzdala. Zůstali jsme tam zalezlí a nikomu jsme nepomohli.“

„Nic byste nezmohli,“ vysvětlil jsem jí. „V Jahodový nebo v Jasmínový ulici by akorát přibyly dvě vykuchané a ohořelé těla. Vaše těla.“

Podíval jsem se na Norrise: „Díky, Norrisi, že ses o Joriku postaral. A žes ji udržel naživu.“

Neřekl nic, jen přikývl.